

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief juli 2017

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Onlangs ben ik thuisgekomen uit Peru na een prachtige tijd met de niños in Arequipa en Ayacucho. Wat is er weer veel moois op mijn Peruaanse pad gekomen! In Arequipa heb ik samen met Flor workshops gegeven aan kansarme kinderen, zodat zij meer zelfvertrouwen en eigenwaarde krijgen. En dankzij een mooie donatie hebben we het opvanghuis voor seksueel misbruikte meisjes, Restoring Children, kunnen inrichten, waardoor het opvanghuis voor deze meisjes een echt thuis is geworden.

Ook mijn samenwerking met Frédérique, het team en de niños van Mama Alice in Ayacucho was hartverwarmend. Wat ben ik er trots op, dat we dankzij jullie steun tijdens mijn werkverblijf weer een nieuwe naaiopleiding hebben kunnen starten voor de moeders van onze kinderen in de wijk Yanama!

Graag wil ik jullie in deze nieuwsbrief laten meegenieten van al het moois dat ik dit jaar beleefd heb. De Kinderen van de Zon wensen jullie een zonnige zomer en de niños hopen dat jullie ook voor hen de zon laten blijven schijnen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Bestuurswissel

Vanaf de oprichting van onze stichting is Dorris Duurland als secretaris/penningmeester een zeer gewaardeerd bestuurslid van onze stichting geweest. Helaas heeft zij in het begin van dit jaar vanwege drukke werkzaamheden haar bestuursfunctie moeten neerleggen. We bedanken Dorris voor al het mooie werk, dat zij in die jaren voor de "Kinderen van de Zon" heeft gedaan.

We hebben Marieke Gans bereid gevonden deze functie over te nemen. Marieke is 37 jaar, moeder van twee zoon-tjes en is docente op de Hogeschool van Amsterdam. Ze heeft al enkele keren namens onze stichting vrijwilligerswerk in Peru gedaan en wil in de toekomst maar wat graag met haar hele gezin terug naar Peru. We zijn erg blij met de hulp van Marieke en wensen haar een prachtige tijd in ons bestuur.

Zondag, 2 april 2017

Stap in het vliegtuig met je koffer vol dromen

De afgelopen weken stonden in het teken van mijn vertrek naar Peru. Op Schiphol lees ik de woorden: "Stap in het vliegtuig met je koffer vol dromen". Dat is precies wat ik ga doen en niet zomaar met één koffer vol dromen, maar met twee. Eigenlijk staat dit symbool voor het aantal dromen dat ik meeneem, heel veel mooie dromen. Wat zou het mooi zijn als ik dit jaar weer een paar dromen kan realiseren! Door meerdere dromen in mijn koffers te stoppen houd ik een armslag. Is het nog te vroeg voor de ene droom, kan ik altijd nog een andere droom tevoorschijn toveren. Wie niet sterk is moet slim zijn!

De rijen bij de douane zijn ellenlang en aangezien ik pas rust heb als ik dit allemaal achter de rug heb nemen Hans en ik afscheid. Weer een laatste kus, een laatste omhelzing, nog een laatste lieve waarschuwing en dan gaat mijn grote avontuur weer beginnen. En wat vind ik het bijzonder dat jullie ieder jaar via mijn verhalen met me meereizen! Dankzij jullie warme steun kan ik met koffers vol dromen naar onze Peruaanse snottebellekes reizen en dit is weer een mooi moment om jullie uit de grond van mijn hart te bedanken, dat jullie vertrouwen hebben en geloven in mijn dromen.

Met koffers vol dromen ga ik op weg naar Peru.

Eindelijk kom ik na een lange reis in Lima aan. Na een korte nacht sjouw ik mijn koffers vol dromen weer naar beneden en vlieg ik naar Arequipa, naar Flor. Wat zijn Flor en ik blij elkaar weer te zien en wat hebben we er zin in om samen weer de schouders eronder te gaan zetten! En ik hoef jullie niet uit te leggen, dat het al helemaal donker is als Flor en ik eindelijk afscheid van elkaar nemen, om de volgende dag vol goede moed aan de slag te gaan.

Zaterdag, 8 april 2017

Je moet alles doen waar je ogen van gaan stralen.

Flor geeft een workshop over omgaan met gevoelens.

Maandagochtend rukken Flor en ik samen uit naar Nuestro Hogar (Ons Huis), waar we een workshop gaan geven aan de kleutertjes over het herkennen en uiten van gevoelens. Zo klein als ze zijn communiceren de kinderen alleen met hun vuisten, gillen, rennen door elkaar, luisteren niet en leven volgens het recht van de sterkste, het alleenrecht. We hebben ijsstokjes gekocht en laten de kinderen een plaatje uitzoeken van een kind dat triest, boos of gelukkig kijkt. Dit plaatje mogen ze op het stokje plakken en hiermee mogen ze aangeven hoe ze zich vandaag voelen. Een van de kleintjes weet feilloos te verwoorden dat ze zich heel triest voelt vandaag en houdt daarbij haar stokje met het plaatje van een triest kind omhoog. Als we vragen waarom ze zo verdrietig is vertelt ze dat papa mama geslagen heeft en als mama huult, wordt ze ook altijd verdrietig. Zij mag haar stokje blauw schilderen, de kleur van verdriet en in haar bekertje stoppen. Een kind dat boos is mag zijn stokje rood schilderen en een kind dat blij is geel. Gelukkig zijn er ook gele stokjes en dat maakt ook onze dag gelukkiger. Tijdens het rollenspel laat de juffrouw samen met Flor zien hoe je een probleem oplost. De juffrouw heeft een mooi schrift in haar handen en Flor begint het, zonder iets te vragen, uit haar handen te rukken. De juffrouw wordt boos, begint te schreeuwen en Flor te slaan en dan roept de juffrouw "stop". Flor schrikt en laat het schrift van de juffrouw los. De juffrouw vraagt aan Flor waarom ze zo boos doet en niet netjes vraagt wat ze hebben wil. Flor biedt haar excuses aan en zegt dat ze graag even het schrift van de juffrouw wil hebben. Probleem opgelost. Daarna mogen de kinderen dit spel naspelen en het meis-

je met de vader die haar moeder slaat kijkt na haar rollenspel ons met grote ogen aan en zegt: "Dat ga ik de volgende keer tegen papa zeggen als hij mama slaat: halt!" En nu maar hopen dat haar vader het begrijpt.

We willen de kinderen ook leren zich te ontspannen en daarom eindigen we de workshop met een yogalesje. Alle kinderen mogen op de grond gaan liggen, met hun handjes op hun buik en moeten in- en uitademen. In no time valt een kind in slaap en is niet meer wakker te krijgen. Maar wat Flor en mij het meest verbaast is dat, nu de kinderen helemaal ontspannen op de grond liggen, het oorverdovend stil wordt. Wat een genot! De profesora kijkt me aan en fluistert in mijn oor, dat ze nog nooit zo'n wonder heeft zien gebeuren en dat ze voortaan iedere dag haar les op deze wijze begint en de kinderen wel wakker maakt als het tijd is om naar huis te gaan.

En toen was er rust.

Woensdag is het weer tijd om onze workshop met de kleintjes te vervolgen bij Nuestro Hogar en er komt hulp uit onverwachte hoek. Ysabel en Juan José is een echtpaar dat in mijn hotel werkt en zo heb ik ook hun 22-jarige dochter Milagros leren kennen. Milagros heeft een zware lichamelijke beperking, want ze is geboren met Spina bifida. Ze kan nergens een baan krijgen omdat ze zo slecht loopt. Hele dagen zit ze thuis en komt haar dagen in leegte door. Ysabel vraagt of Milagros mij misschien met de voorbereidende werkzaamheden kan helpen, zodat ze ook een zinvolle invulling in haar leven krijgt. Ik bespreek het aanbod van Ysabel met Flor en ik stel voor dat ik eerst een paar dagen met Milagros ga samenwerken. Zo kan zij kijken of ze dit wil en kan ze een keertje met ons samen meegaan om tijdens een workshop te assisteren. Vandaag komt Milagros me helpen en ik zie dat

onze samenwerking haar goed doet. Wat fijn dat we na afloop beiden een goed gevoel hebben!

Wat genieten de meisjes van de knutselmateriaal!

Vrijdag gaan we naar Restoring Children, een opvanghuis voor meisjes die slachtoffer zijn van seksueel misbruik en/of huiselijk geweld. We gaan een creatieve les verzorgen met de knutselmateriaal van mijn schoonzusje. De directrice Sandra is helaas niet aanwezig, want zij is al een paar weken met een van de meisjes, Sonia, en haar baby Luigi in Lima. Sonia is seksueel misbruikt door haar oom en woont daarom in het opvanghuis Restoring Children. Ze is hier op 15 jarige leeftijd bevallen van haar zoon-tje Luigi. Hij is geboren met een hartafwijking en helaas is de operatie te ingrijpend voor de cardiologen in Arequipa. Daarom is hij in Lima geopereerd, maar er zijn complicaties opgetreden en Sandra kan voorlopig nog niet naar huis komen. De situatie van al deze meisjes is schrijnend. Allen hebben hun eigen verdrietige verhaal en het meeste trieste is dat ze geen kant op kunnen. Bij deze meisjes moet ik vaak denken aan de woorden van een lieve vriendin: "Het grootste verdriet is het verdriet dat er niet mag zijn". Dat is precies het probleem van deze meisjes. Met wie moeten zij over hun verdriet praten? Hoe krijg je aan Sonia uitgelegd dat zij het huis uit is gemoeten en in een opvanghuis is geplaatst, terwijl haar oom, de broer van haar moeder die haar seksueel misbruikt heeft, nog gewoon bij haar moeder in huis woont?

Evenals het schrijnende verhaal van Julisa en haar zusje Rosemary. Deze twee zusjes wonen al 3 jaar in Restoring Children. Zij woonden hoog in het Andesgebergte op het platteland, waar geen scholen zijn. Hun moeder heeft hen naar een tante in Arequipa gestuurd, zodat zij naar school konden gaan. Dit heeft de tante echter

nooit gedaan. Ze liet Julisa van kinds af aan in een restaurantje werken als afwashulp, zodat Julisa wat geld in het laatje van de tante bracht. De tante had echter een heel slechte relatie en zag het leven niet meer zitten. Ze heeft stelselmatig rattenvergif in het eten gedaan, om zo een einde aan haar eigen leven en dat van de zusjes te maken. Op een dag is Julisa op haar werk zo ziek geworden, dat haar baas haar naar het ziekenhuis heeft gebracht. Zo zijn de artsen erachter gekomen waar de tante mee bezig was. De tante zit nu in de gevangenis en Rosemary en Julisa zijn in dit opvanghuis geplaatst. Julisa kan lezen noch schrijven en sinds dit schooljaar heeft Sandra het voor elkaar gekregen, dat ze met haar 16 jaar in de eerste klas van de basisschool is geplaatst. Wat hebben deze meisjes nog een lange weg te gaan! Als Flor en ik alle knutselmaterialen op tafel hebben gelegd vraag ik aan Julisa wat zij graag wil doen. Ze kijkt me met grote vragende ogen aan en zegt: "Profesora Marianne, wat ik graag wil doen? Ik wil terug naar huis gaan, naar mijn vader en moeder en naar mijn broers en zusjes". Het snijdt door mijn ziel als ik haar moet zeggen, dat ik bedoel wat ze deze les wil doen. Uiteindelijk gaat ook Julisa aan de slag en het is een genot om te zien hoe deze meisjes genieten van het bezig zijn met hun handen.

Rosemary laat vol trots haar zelfgemaakte kaart zien.

Zaterdag, 15 april 2017

Je hebt een klein beetje geluk nodig om gelukkig te worden.

Zaterdagmiddag reizen Flor en ik naar Restoring Children, want hier staat ons een verrassing te wachten. Uit donaties bieden we de meisjes in dit opvanghuis danslessen aan en dit is hun lust en hun leven. Zodra de muziek aangaat zie je de zorgelijk blik uit hun ogen verdwijnen en zie je hen één worden met de muziek en met elkaar. Bij binnenkomst worden we hartelijk welkom geheten. De meisjes hebben een prachtige slinger

gemaakt met daarop de woorden: "Welkom, Marianne, bedankt voor al jullie steun". Ze zijn gekleed in prachtige traditionele Peruaanse kledij en het feest kan beginnen. Het doet me ongelofelijk goed te zien hoe gelukkig de meisjes er tijdens het dansen uit zien! Ik realiseer me op dat moment dat je ook een beetje geluk nodig hebt om gelukkig te worden. Dit zijn allemaal zwaar beschadigde meisjes en het leven heeft hen tot op heden weinig geluk gebracht. Dankzij jullie steun kunnen we deze meisjes deze danslessen bieden, waardoor zij toch een klein beetje geluk voelen om ook even gelukkig te zijn. De warme welkomstwoorden van deze meisjes zijn dus helemaal voor jullie bedoeld!

Een warm en kleurrijk welkom.

Maandag gaat Milagros voor het eerst samen met Flor en mij op pad naar Nuestro Hogar. Ze kijkt me aan en zegt dat ze nerveus is. Ze gaat iets nieuws ondernemen, iets wat ze nog nooit gedaan heeft en dat is zeker spannend. Eerst gaan we met Rocio, de maatschappelijk werkster, praten. Er zijn een paar kinderen waar ik me zorgen over maak en het gedrag van een kind is altijd beter te verklaren als je de achtergrondsituatie kent. Rocio zit al klaar en heet ons hartelijk welkom. Een van onze probleemkinderen is Kenyi. Deze dappere dodo is pas 4 jaar, maar telt mee voor 10. Zijn ouders woonden in Juliaca, maar de moeder is naar Arequipa vertrokken in de hoop op werk. Vader is in Juliaca gebleven en is sindsdien voor Kenyi volledig buiten beeld. Steeds als Kenyi naar zijn vader vroeg gaf zijn moeder aan dat hij in Juliaca hard moet werken en dus nog niet naar zijn kinderen kon komen kijken. Tot op een dag Kenyi zijn vader tegenkomt in Arequipa, met een andere vrouw en een baby! Vanaf die dag slaat hij iedereen die in zijn vaarwater komt kort en klein. Rocio probeert al tijden om met de moeder in gesprek te komen,

maar ze schittert door afwezigheid. De ouders van deze kinderen leven niet, maar overleven. Op het einde van ons gesprek kijkt Rocio me aan en zegt dat ze mij en alle donateurs uit de grond van haar hart wil bedanken voor het geweldige werk dat Flor namens Kinderen van de Zon in hun project doet. Ze geeft aan dat ook zij tijdens de workshops aan de leerkrachten en de ouders veel geleerd heeft, dat ook haar ogen zijn geopend en ze nieuwe inzichten heeft gekregen. Dit doet me ontzettend goed! Ik geef alle credits aan Flor, die ze zo verdient voor haar werk met deze probleemkinderen. Na het gesprek gaan we met de kinderen aan de slag. Wat is het mooi om te zien dat Milagros de kinderen rustig helpt en tussen door even op een stoel gaat zitten om daarna weer verder te kunnen. Ze doet het goed! Na afloop kijkt ze me helemaal opgelucht aan en zegt dat ze genoten heeft. Wat ben ik blij voor haar!

We zetten het stoplicht van Kenyi op rood.

Dinsdag gaan we naar Hogar de Cristo. Twee kinderen heten me welkom. Zo knap hoe ze recht op gaan staan, me aankijken en de donateurs in Nederland bedanken, omdat zij dankzij onze steun ook kans hebben op een betere toekomst. Ook voor deze kinderen geldt dat ze een beetje geluk nodig hebben om gelukkig te worden. Een van de jongens die een toespraak houdt is Darwin. Hij is 14 jaar oud en praktisch blind. Toen zijn vader hoorde dat zijn vrouw zwanger was is hij met de noorderzon vertrokken. Moeder is blind en ik ken haar goed, want ze staat dagelijks vol overgave zo vals als de nacht te zingen naast de deur van mijn restaurantje. Darwin vertelt dat hij in de weekenden ook met zijn moeder op 'tournee' gaat en samen met haar in de straten van Arequipa zingt. Darwin moet dringend aan zijn ogen geopereerd worden, want anders is het te laat voor hem. Maar zijn moeder geeft geen toestemming voor

een operatie, want dat zou haar in haar bron van inkomsten schelen. Wat triest, dat een moeder haar zoon blind moet laten worden om een bron van inkomsten te hebben! Met de maatschappelijk werkster spreek ik af a.s. zaterdag met zijn moeder te gaan praten.

De moeder van Darwin als straatmuzikante.

Vrijdag kan ik eindelijk het goede nieuws met Sandra en Rick delen, dat ik vlak voor mijn vertrek naar Peru een donatie heb gekregen voor de inrichting van hun opvanghuis. Als ik hen dit vertel springen de tranen in hun ogen. Ze kijken me even aarzelend aan of ze het echt goed gehoord hebben en vragen me of dit betekent dat ze nu echt een diepvries kunnen kopen, tafels, stoelen, kledingkasten, boekenkasten, gordijnen, poetsmaterialen en spelmateriaal voor de meisjes? Ja, hun droom gaat in vervulling. Met de inrichting van het opvanghuis kunnen ze een echt thuis gaan creëren voor de meisjes, waar ze zich veilig en thuis voelen. Dit zijn ook voor Flor en mij prachtige momenten. Het geeft zoveel voldoening om een kleine bijdrage te mogen leveren aan het levensgeluk van deze minderbedeelde kinderen, maar zeker ook omdat onze steun een hart onder de riem is voor mensen zoals Sandra en Rick.

En dan is het alweer zaterdag en tijd om met Paola, de maatschappelijk werkster van Hogar de Cristo, op bezoek te gaan bij Darwin en zijn moeder. Darwin komt ons op straat ophalen, want het is een gevaarlijke wijk. De moeder voelt zich zeer onveilig hier, zeker ook omdat ze blind is. De moeder is ontzettend blij met onze komst en ze geeft aan dat ik alles mag vragen. Ze vertelt dat haar ouders blind waren, maar ook de vader van Darwin, dus dat het niet verwonderlijk is, dat haar zoon beetje bij beetje ook blind wordt. Ze is analfabeet, want er zijn geen blindeninstituten hier in Arequipa en ze moet haar kost dus verdienen met zingen op straat.

Wat moet het toch een zwaar leven zijn om altijd met een open hand te moeten leven en afhankelijk te zijn van de goodwill van anderen! Ze maakt zich grote zorgen over Darwin, want ze heeft geen verzekering en heeft zijn hulp hard nodig om het gas, licht en water te betalen en een beetje eten te kunnen kopen. Er zijn dagen dat niemand iets in haar geldbeker stopt tijdens het zingen en dat betekent dat ze ook niets te eten hebben. Darwin is een stille jongen, die voor mijn gevoel erg eenzaam is. Hij zit opgesloten in zijn eigen donkere wereldje, kan hierdoor moeilijk vriendschappen maken en als zijn moeder is zingen zit hij vaak alleen thuis om zijn huiswerk te maken. Ik bewonder zijn rapport en spreek de hoop uit dat hij ontzettend goed zijn best op school blijft doen, want dat hij het in zijn leven van zijn goede hersenen zal moeten hebben.

Samen bekijken we de schoolresultaten van Darwin.

Ik zie dat het de moeder echt goed doet om even haar hart te luchten, een luisterend oor te hebben en te weten dat ze niet helemaal alleen de zorg draagt over Darwin. Ze begrijpt nu dat Darwin echt geopereerd moet worden en ik voel hier in dit zonnige Arequipa, dat een beetje aandacht, een lach, echt een zonnestraal vanuit de ziel is. De moeder omarmt me en spreekt haar dank uit dat ik de tijd heb genomen om naar haar huis te komen, naar haar te luisteren en met haar mee te denken. Door mijn gesprek met haar is ze met andere ogen naar de operatie van Darwin gaan kijken. Een mooie zinspeling, want met haar blindheid moet ze wel met andere ogen ergens naar kijken. Ze begrijpt nu helemaal hoe belangrijk dat het voor de toekomst van Darwin is, maar ook voor haar toekomst, dat haar zoon geopereerd wordt en ze heeft besloten hiervoor toestemming te geven. Wat ben ik blij voor Darwin, dat we deze hobbel alvast genomen hebben!

Zondag, 23 april 2017

Vier het wonder van kleine dingen.

Dinsdag ondernemen we ons jaarlijkse uitje naar Majes en reizen we weer met Ernesto naar onze speciale kinderen in Majes. Afgelopen jaar vierde de Nederlandse Jostiband haar 50-jarig bestaan, met als thema: "Vier het wonder van kleine dingen". Dit is wat Flor en ik iedere keer voelen als onze "Peruaanse Jostiband" ons een muzikaal welkom geeft. Ondanks dat we het altijd over onze Peruaanse Jostiband hebben, realiseren we ons heel goed dat onze niños nooit over de grens van Majes zullen komen, ook al is hun naam "Amigos sin Fronteras; Vrienden zonder grenzen" en nooit een optreden zullen kunnen verzorgen voor een groot publiek. Maar wat raakt het ons hun gelukkige gezichtjes te zien als zij meelopen en muziek mogen maken in de parade van hun dorp. Dan vieren we samen met hen het wonder van kleine dingen. Als we na een lange warme tocht in Majes aankomen zitten profesora Marcela en de kinderen al vol spanning op ons te wachten. Het doet zo ontzettend goed als Alex, Carlos, Delia en Maria, de iets oudere kinderen, met een stralend gezicht op ons af komen hollen. Ze weten feilloos wie Flor en ik zijn en laten vol trots hun schriftjes zien. Ik sta versteld van hun resultaten. Marcela heeft het voor elkaar gekregen, dat deze kinderen het afgelopen jaar geleerd hebben al woordjes na te schrijven. Echt het wonder van kleine dingen!

Feest in het dierenbos en voor onze niños in Majes.

Een van de vrijwilligster heeft met de kinderen een muzikaal voordrachtje voor ons ingestudeerd. Ieder kind mag kiezen welk dier hij wil zijn: poes, hond, beer, wolf etc. Ze leest een sprookje voor en steeds als het dier, wat zij gekozen hebben, in het verhaal voorkomt mogen zij op hun muziekinstrument het geluid van het dier weergeven. Ze genieten! Op het laatst is het

feest in het bos en mogen alle 'dieren' tegelijkertijd hun 'stem' laten horen en dan barst niet alleen het feest los, maar ook een herrie van jewelste. Maar, oh, wat stralen de kinderen. Het kan niet hard genoeg gaan.

Ook Maria geniet van de muzieklessen.

Na het concert is het tijd voor het jaarlijkse cadeau van de kinderen, mijn Delftsblauwe koektrommel met speculaasjes. Delia komt smakelijk smakkend tegen me aan hangen en begint haar verdriet van die dag met me te delen. De tranen lopen over haar wangen. Als Maria dit ziet is er weinig voor nodig om ook bij haar de tranen over haar wangen te doen lopen. Maria is een zwaar verwaarloosde schat, met een grote verstandelijke beperking. Ze is 12 jaar en haar vader is 75. Haar moeder is na haar geboorte met de Peruaanse zon vertrokken en is nooit meer teruggekomen. Voor de geboorte van Maria had de moeder al twee kinderen, die ook beiden, net als de moeder zelf, een grote geestelijke achterstand hebben. Sindsdien woont Maria bij haar oude vader, die haar totaal verwaarloost. Ze krijgt nauwelijks te eten, wast zich nooit en haar kleren kun je rechtop neerzetten van het vuil. Het is dan ook een zegen voor dit meisje dat ze naar dit schooltje kan komen. Ik droog de tranen van deze twee snuffende meisjes en de rest van de dag genieten we van het samenzijn, spelen, muziek en grapjes maken, want ook daar zijn ze dol op. Aan het einde van de dag nemen we afscheid en ik spreek met hen af dat we tezamen zullen doorknoken om ook deze kinderen hun welverdiende plekje op deze aarde te geven.

Woensdag heb ik een shopdag ingepland. Samen met Sandra en Rick gaan we de "Peruaanse woonboulevard" in Arequipa onveilig maken. Rick mag in ons midden lopen, want hij voelt zich die dag echt een miljonair. Al het geld van de donatie heeft hij cash afgehaald, want je kunt

hier in winkels nergens pinnen. Sandra en ik spreken af dat we heel zuinig op hem zullen zijn en hem geen seconde uit het oog zullen verliezen. We beginnen met het uitzoeken van een bankstel en boekenkastjes. Natuurlijk zijn de kastjes van de meisjes roze en Rick kijkt ons vragend aan en zegt: "Waarom denken de hersenen van meisjes altijd roze"? Nadat we alles in plastic hebben ingepakt, mag Rick betalen en wandelen we naar de volgende winkel. Hier kopen we kledingkasten en eettafelstoelen. En ook hier laten we alles klaarzetten, zodat we het later kunnen komen ophalen. In de volgende winkel kopen we een speelhuisje voor in de tuin en tafeltjes met stoeltjes, zodat ook kleine meisjes voortaan hun eigen hoekje hebben om aan te werken. Dan vervolgen we onze weg naar de witgoedzaak van Arequipa, waar we een diepvries kopen.

Een diepvries voor Restoring Children.

Sandra glundert helemaal, want nu kunnen ze voortaan vlees, brood en vis in het groot inkopen, waardoor ze veel goedkoper uit zijn en hoeven ze niet meer iedere dag uit te rukken om boodschappen te gaan doen. Hier zetten we Rick als suppoost naast de diepvries en dan gaan Sandra en ik terug naar de eerste winkel van het bankstel. Hier in de buurt gaan we een vrachtauto met chauffeur huren en met hem rijden we vervolgens van winkel naar winkel om alles op te halen wat we gekocht hebben. Als al onze aankopen in de vrachtauto staan hobbelen we met onze hele vracht terug naar het opvanghuis, waar de meisjes gillend van plezier op ons staan te wachten. Dit is het echte Sinterklaas gevoel!

Donderdag is de laatste workshop waar ik samen met Flor en Milagros aan kan meewerken. We hebben voor deze groep een workshop over luisteren voorbereid, want daar ontbreekt het hier op

alle fronten aan. Milagros straalt als Flor haar aan de leerlingen voorstelt en de kinderen in koor roepen: "Buenos días profesora Milagros". En na deze workshops breekt vrijdag onvermijdelijk mijn laatste dag in Arequipa aan en is het weer tijd om afscheid te nemen van Flor. De tranen staan in onze ogen en na beloofd te hebben dat ik volgend jaar weer terugkom ga ik op weg naar mijn nieuwe avontuur, naar de kinderen in Ayacucho.

Milagros geniet van haar werk als klassenassistente.

Als ik eindelijk in Ayacucho aankom staan Frédérique, de projectdirectrice Elba en het halve team op het vliegveld om me met een groot spandoek welkom te heten in Ayacucho. Wat een warm weerzien, letterlijk en figuurlijk, want de zon staat nog te branden aan de hemel! We komen handen, ogen, oren en woorden tekort om elkaar te begroeten. Vandaag nemen Frédérique en ik de tijd om bij te praten en morgen kan het grote werk ook hier beginnen.

Zaterdag, 29 april 2017

Van klein denken is nog nooit iemand groot geworden.

We beginnen maandagochtend met een teamvergadering. Tijdens mijn werkverblijf hier wil ik me vooral inzetten voor de onderdelen die Kinderen van de Zon 'geadopteerd' heeft: kleuteronderwijs, individueel onderwijs, maatschappelijk werk met kinderen en gezinnen, muziekonderwijs, steun aan de Mamitas (alleenstaande moeders) en vakopleidingen zoals een naaiopleiding en koksopleiding. Ik voel al meteen dat het weer aanpoten wordt, want ik wil niet alleen op alle fronten met de leerkrachten meewerken maar ook mijn kerstklus samen met de mamitas weer klaren. Tijd dus om de mouwen op te stropen en aan de gang te gaan.

En ook in Ayacucho voelt het als thuiskomen.

Om te beginnen maak ik een afspraak met de mamitas, om tezamen de nieuwe kerstkaart van dit jaar te bespreken. Het is heerlijk om de moeders weer terug te zien en ik voel dat dit genoeg geheel wederzijds is. Frédérique vertelt mij, dat de Mamitas een grote opdracht hebben gekregen om producten te maken voor een Wereldwinkel in Nederland. Geweldig! Ik hoop van harte dat hierdoor de producten van de Mamitas meer bekendheid krijgen in Nederland. Dit betekent dat zij helaas veel minder tijd hebben om aan de kerstkaarten te werken. Dan denk ik spontaan aan onze tienermoedertjes, die zo vol overgave de afgelopen jaren een naaiopleiding bij ons hebben gevolgd. Het lijkt me geweldig als zij mij de helpende hand kunnen bieden en ik besluit meteen Yanet en haar zus Rocio te bellen. Ik maak een afspraak met hen voor vrijdagochtend en begin alvast met het tekenen en knippen van de kerstkaart om zo snel mogelijk met hen aan de slag te kunnen.

Woensdagochtend begin ik de dag met een vergadering met Frédérique en de projectdirectrice Elba over de begroting 2017 van Kinderen van de Zon, om de projecten te bespreken die door Kinderen van de Zon worden gesteund. We hebben de afgelopen maanden een enquête in de wijk Yanama gehouden en er blijkt grote vraag onder de moeders van onze kinderen te zijn om ook een naaiopleiding voor hen te starten in hun wijk. Wat zou het mooi zijn als we dat deze moeders kunnen aanbieden, zodat ook zij een bron van inkomsten krijgen! Maar dit heeft de nodige financiële consequenties, want we zullen een lokaal moeten huren in deze wijk; verlichting laten aanleggen; de vervoerskosten van de leraressen zullen hoger zijn aangezien de wijk zover weg ligt; we zullen een peuterleidster moeten aannemen om op de kinderen van de moeders

te passen; een bewaker om onze machines te bewaken; etc. Een hele uitdaging, maar de moeite waard om voor te gaan. Gelukkig heb ik voor mijn vertrek een paar prachtige speciale donaties gekregen, zoals o.a. een donatie van een donateur, die vanwege een feestelijke gelegenheid in plaats van persoonlijke cadeautjes een donatie voor Kinderen van de Zon heeft gevraagd. Een goed begin is het halve werk en na overleg met het Nederlandse bestuur besluiten we ook de moeders in deze wijk de kans van hun leven te bieden. Wat doen we, dankzij jullie steun, toch een prachtig werk!

Langzaam maar zeker wordt onze droom werkelijkheid.

En dan komt donderdag de grote dag voor Frederique en Elba, dat ze hun grote droom met mij kunnen gaan delen. Vanaf het moment dat onze stichting met de Peruaanse ONG Mama Alice is gaan samenwerken denk ik mee met hen over hun toekomstplannen, het hebben van een eigen bron van inkomsten, waardoor de Peruaanse stichting een beetje minder afhankelijk wordt van donaties uit Nederland. Met steun vanuit Nederland hebben we een stuk grond kunnen kopen in het dorp Quinoa op naam van de Peruaanse stichting. Hier willen we in de toekomst een restaurant gaan bouwen, een Toeristisch Opleidingscentrum en een paar vakantiehuisjes. Grootse plannen, maar van klein denken is nog nooit iemand groot geworden. Al jaren worden deze plannen gewikt en gewogen en ik geloof dat het de Deense filosoof Kierkegaard was die zei: "Wie iets waagt, verliest even zijn houvast. Wie niets waagt, verliest zichzelf". Natuurlijk is het super spannend om deze plannen te realiseren, want dat herken ik nog heel goed bij de bouw van het opvanghuis in Cusco in 2009. Maar uiteindelijk was het de moeite meer dan waard, want hierdoor heeft die Peruaanse stichting hun zelfstandigheid verworven. En daar doen we het

voor! Het is een mooie reis naar Quinoa en het stuk grond overtreft mijn stoutste verwachtingen. Het ligt prachtig, met een fenomenaal uitzicht over de bergen en in de verte Ayacucho. Ook hier gloei ik van trots, want een van onze eigen jongens, Richar, is die dag met ons meegegaan. Richar heeft bij ons de opleiding metaalbewerken gevolgd en hij is nu het grote opperhoofd over het ontwerpen en maken van de speelwerktuigen. Er staat al een glijbaan, een klimrek en zipline en hij heeft prachtig werk geleverd. De ingenieur Percy is met ons meegereisd en tezamen bespreken we de bouwplannen van het restaurant en de terrassen. Vol goede moed en met nieuwe energie reizen we terug naar Ayacucho en nu maar hopen dat we het geld bij elkaar krijgen om zo snel mogelijk met de bouw van het restaurant te beginnen.

Wat een knap staaltje werk van Richar.

Vrijdag zitten niet alleen Yanet en Rocio op mij te wachten, maar ook David en Kimberly, die bij ons de gidsopleiding hebben gevolgd. Als ik met deze jongeren zit te overleggen gloei ik van trots van binnen. Ze bieden onmiddellijk aan mee te helpen met het maken van de kerstkaarten en hebben zelfs in de tijd dat ik nog zat te vergaderen al een voorbeeld gemaakt. Hun werk ziet er keurig uit, want dat is wat Yanet en Rocio tijdens de naaiopleiding geleerd hebben: als je iets doet, moet je het goed doen. David zit hem als enige jongeman te geuren tussen zijn dames en de grapjes zijn dan ook niet van de lucht. Ze bieden aan alles onder hen te verdelen, zodat ze het hele weekend kunnen doorwerken. Dit is voor mij heel mooi nieuws om een heel mooie week mee af te sluiten.

Zaterdag, 6 mei 2017

Voor wie niets heeft is weinig al heel veel.

Ik begin de week met een vergadering met Yanet, Rocio, Kimberly en David, mijn Kerst-

werkgroep. Als ik bij binnenkomst zie hoe hard zij gewerkt hebben ontroert me dat diep. Dit zijn gouden momenten voor mij. Jongeren die gedoemd waren hun dagen op straat te slijten, die dankzij jullie steun een opleiding konden volgen bij Mama Alice en nu uitgegroeid zijn tot zelfstandige verantwoordelijke mensen. Geweldig! Het meest mooie vind ik dat zij zonder woorden begrijpen, dat zij nu iets voor ons kunnen betekenen, zoals wij zoveel jaren voor hen hebben betekend. We spreken af dat we vrijdag weer bij elkaar zullen komen en dat ze dan al hun werk af zullen hebben. Ik heb nog nooit zo'n Zalige Kerst gehad!

Rocio en Yanet gaan de mamitas versterken.

Woensdag ga ik met Elba en Zoila op pad om een huis te bekijken in de wijk Yanama, wat voor ons gevoel geschikt is voor de naaiopleiding van de moeders van onze kinderen. In Nederland zou men zeggen dat het huis casco is afgebouwd, maar hier betekent dit wel een heel kale casco. Het huis heeft een begane grond, waar we de naaimachines kunnen plaatsen en een kelder, waar we een crèche voor de kinderen van de moeders kunnen beginnen. Er is een tuintje bij en achter in de tuin is een gat van 2 meter diep gegraven, met daar omheen een groen plastic douchegordijn. Dat is het toilet en een ding is zeker, hier gaan de moeders hun tijd niet zitten verdoen, want die kans hebben ze niet. Na enig onderhandelen is de verhuurder genegen de huurprijs wat te verlagen en we spreken af dat hij de helft van de kosten van het fatsoeneren van het toilet meebetaalt. We willen het plastic gordijn vervangen door golfplaten en een cementvloer met plastic bak op de grond plaatsen. Elba geeft aan dat dit voor de moeders al een geweldige oplossing zal zijn, want voor wie niets heeft is weinig al heel veel.

Het oude en nieuwe 'toilet'.

Daarna heb ik een afspraak met de directora van de school van Yanama waar wij ons werk doen. Een aardige, behulpzame vrouw en zeer open minded. Als ik binnenkom bedankt ze me allereerst voor alle prachtige steun uit Nederland. Ze prijst zich zeer gelukkig met onze steun, want dankzij deze steun is haar school op de scorelijst van het Ministerie van Onderwijs dit jaar gestegen naar de 4e plaats van alle scholen in Ayacucho. Veel directeuren van andere scholen hebben haar gevraagd of ze hen niet met ons in contact kan brengen, maar ik leg haar uit dat we beter een ding goed kunnen doen dan twee dingen half. We bespreken onze samenwerking en kunnen haar het goede nieuws brengen dat we dankzij de Stichting Trap-In sportmaterialen en sportkleding kunnen kopen voor de 50e armste kinderen van ONG Mama Alice die op deze school zitten. De directora straalt en zegt dat we altijd kunnen aankloppen en dat ze altijd met ons mee wil denken. Samen staan we sterk!

Na een warme omhelzing ga ik samen met Trini op huisbezoek bij het gezin Ramirez. Het gezin bestaat uit 8 kinderen, vader is alcoholist en heeft een conflictvolle relatie met zijn kinderen. De moeder is een zorgzame moeder, maar heeft door een zware mishandeling van haar echtgenoot enkele jaren geleden een herseninfarct gehad en praat sindsdien slecht, omdat ze linkszijdig verlamd is. We praten er met dit gezin over hoe je tezamen problemen kunt oplossen; wat betekent begrip hebben voor elkaar; hoe los je ruzies op en wat is de impact van huiselijk geweld op het gezin. Alle kinderen zien er ongelofelijk vies en verwaarloosd uit en vandaag gaan we met hen werken aan hun hygiëne, want door jezelf te verzorgen groeit ook je zelfvertrouwen, je eigenwaarde en verantwoordelijkheidsgevoel. Samen gaan Trini en ik op pad met een plastic teiltje met water uit de sloot bij ons schooltje, zeep, handdoeken en een kam. En Miguel, Jorge, Zenon en Lisbeth hollen al met ons mee, de jongste kinderen van de familie Ramirez. Als ik de nederige uit modderblokken opgetrokken woning van dit gezin betreed begrijp ik

meteen waarom al deze kinderen er zo onverzorgd uit zien. De vloer van de woonkamer, die tevens dienst doet als keuken en slaapkamer, is een hobbelige moddervloer, er is geen elektriciteit, water noch riolering in huis. Ik kan me voorstellen dat mensen er depressief van worden als men in zo'n rovershol moet leven. Wat blijft het toch moeilijk voor gezinnen die hun chacra, boerderijtje met grond, hebben verlaten, naar de grote stad zijn getrokken en dan vervolgens in zo'n wijk als Yanama komen te wonen, met hun eigen gewoontes en cultuur van het platteland. Het leven op het platteland is zwaar, hier leeft men niet maar overleeft men dagelijks. De hardheid van het leven in de bergen zit ook in dit volk. Nooit hebben hun ouders hen omhelsd, gezegd dat ze van hen houden, hun zorg en liefde aan hen laten zien. Het blijkt dat het Quechua zelfs het woord 'gevoel/ gevoelens' niet kent. Hoe kunnen deze mensen hun gevoelens vervolgens aan hun eigen kinderen tonen?

Een grote schoonmaakbeurt voor Jorge.

Hier zie ik eens te meer dat armoede een grote vijand is van het menselijk geluk; zij vernietigt de vrijheid en maakt het realiseren van veel dromen onmogelijk of heel moeilijk. Maar het is niet alleen een grote vijand van het menselijk geluk, maar zeker ook van de geestelijke ontwikkeling. Hoe kan een mens zich sociaal-emotioneel ontwikkelen als er geen ruimte voor het toelaten van gevoelens is? De kinderen staan te trappelen van ongeduld en dan kan de grote schoonmaak beginnen. We beginnen met Jorge en vragen aan zijn moeder om ons te assisteren. We leren hem hoe hij zijn handen moet wassen, zijn voeten en gezicht en wassen zijn haren. Het is inmiddels later in de middag, het water is koud en ook buiten wordt het koud. En als we aan Jorge vragen wanneer hij voor het laatst zijn gezicht gewassen heeft kijkt hij ons niet be-

grijpend aan en antwoordt luid en duidelijk: nog nooit! Trini en ik schieten bijna in de lach, omdat we aan Jorge zien dat dit voor hem de normaalste zaak van de wereld is. Maar vooral omdat we zien dat hij waarschijnlijk nog de waarheid spreekt ook. Als alle kinderen aan de beurt zijn geweest krijgen ze van ons als aanmoedigingspremie een eigen kammetje.

Wat is Jorge trots op zijn eigen kam!

Het lijkt wel alsof er een wonder is geschied. Diep van binnen dacht ik nog voordat ik deze klus aan Trini voorstelde, dat het waarschijnlijk niets uit zou halen. Maar daar staan de kinderen te joelen en lachen van vreugde. Ze bekijken zichzelf in de spiegel, willen de foto's zien die ik van hen gemaakt heb en als Zenon vervolgens bij gebrek aan schoentjes op zijn blote voetjes naar ons komt lopen begint hij te huilen omdat ze weer vol modder zitten en wil hij ze meteen opnieuw wassen.

Letterlijk en figuurlijk 'schone' broertjes.

Met hun schone haren, gezichtjes, handen en voeten zijn het spontaan andere mensjes geworden. Ze genieten ervan, je ziet dat ze hierdoor meer zelfvertrouwen uitstralen en het is mij wederom duidelijk dat voor wie niets heeft weinig

al heel veel is. We kieperen ons inmiddels gitzwarte water weg en wandelen tevreden met ons 'badhuis' terug naar school.

En vrijdag is het tijd voor ons 'Kerstfeest', want Yanet, Rocío, Kimberley en David komen hun kerstkunststukken inleveren. Ik heb een heerlijke taart gekocht, met daarop de woorden: "Feliz Navidad". De bakker keek me wel even verbaasd aan en vroeg of ik me niet een paar maanden in de tijd vergiste, want dat het pas mei is. Ik zet Kerstmuziek op als de jongeren binnenkomen en hiermee creëren we een echte kerstsfeer. De jongeren zijn er zichtbaar trots op dat ik hun werk zo waardeer. Ze genieten van de taart en ik dank hen voor hun steun, zeg dat ze trots op zichzelf kunnen zijn, dat ze met opgeheven hoofd en vol zelfvertrouwen de wereld tegemoet kunnen treden en dat ik hoop dat we ook volgend jaar weer samen kerst vieren rond deze tijd. Hier heffen we het glas op en daarna gaat ieder zijns weegs.

Alle lof en eer voor de koks en hun heerlijke diner.

Vorig jaar zijn we een koksopleiding gestart voor een groep kansarme straatjongeren en als ik wil gaan lunchen komt Alex, de chef-kok en leraar van onze koks in spe, me halen en zegt dat hij voor Elba, Frederique en mij een verrassing heeft. We worden naar het kantortje gebracht en daar staan 2 van onze koks in keurig kokstenuu op ons te wachten. De tafel is gedekt, er ligt een officiële menukaart en we mogen uit 3 voorgerechten, hoofdgerechten en toetjes kiezen. Dit hebben ze speciaal voor ons gekookt als dank voor de kans die wij hen bieden en voor de prachtige donatie uit Nederland van al het serviesgoed, de pastamachines en diepvries. De

koks hebben zichzelf overtroffen! Het eten wordt op het mooie servies opgediend dat we vorig jaar in Lima gekocht hebben, de gerechten zien er als echte kunststukken uit en de koks bedienen ons op een zeer professionele respectvolle wijze. We weten niet wat ons overkomt en de 'oh's en ah's' zijn dan ook niet van de lucht. Onze ogen gaan vanzelf glinsteren en wederom voelen we dat we nog liever gisteren dan vandaag aan de bouw van ons eigen restaurant willen beginnen, zodat onze koks daar aan de slag kunnen. Wat doen we toch een mooi werk!

Zaterdag, 13 mei 2017

Het mooiste dat je een kind kunt geven is een kans.

Cristofer en zijn familie.

Maandag ga ik met Nataly op huisbezoek bij een van onze kinderen, Cristofer. Zijn oma zit al op ons te wachten en als ze ons uitnodigt om op het bed, dat in de woonkamer staat, te gaan zitten denk ik aan het verhaal dat onze psychologe Manou juist die ochtend tegen me verteld heeft. Ze was onlangs bij een gezin op huisbezoek geweest en had ook op het bed mogen zitten. Die nacht was ze gek geworden van de jeuk, want ze had een hele kolonie bedwantsen mee naar huis genomen. Gelukkig zie ik een houten balkje in de kamer op de grond liggen en daar vlei ik me lekker neer in de hoop dat die houtwormen wel blijven zitten waar ze zitten. Cristofer is 11 jaar en gezond geboren, maar heeft door een ernstig ongeluk op 3-jarige leeftijd een zware hersenbeschadiging opgelopen. Daardoor leeft hij op het niveau van een kind van 3 jaar. Het meest trieste is dat zijn moeder geen band heeft opgebouwd met haar zoon. Op 15-jarige leeftijd moest zij van haar moeder, de oma van Cristofer, gaan werken in een bar en ze is daar door een klant verkracht. Na de geboorte van Cristofer is

zij naar Lima gegaan om daar werk te zoeken. Haar zoontje heeft ze bij haar moeder achtergelaten. Er zijn geen scholen in Ayacucho voor verstandelijk beperkte kinderen en Cristofer is dus op 11 jarige leeftijd nog nooit naar school gegaan. Hele dagen hangt hij thuis rond, terwijl oma ook nog een schizofrene zoon thuis heeft. We worden hartelijk ontvangen en Cristofer straalt als hij ons ziet. Tezamen met het gezin gaan we eraan werken hoe de moeder meer verantwoordelijkheid kan gaan dragen voor haar zoontje. Tevens bespreken we de mogelijkheid met de moeder om Cristofer mee naar Lima te nemen, want daar zijn goede instituten voor jongens met zijn probleem.

Dan gaan we samen werken aan het verbeteren van het contact van de gezinsleden met Cristofer. We laten hen opschrijven wat ze de mooie kanten van Cristofer vinden en later ook wat voor goeds zij hem toewensen in de toekomst. Daar komen hartverwarmende woorden uit, die we op een groot vel papier op de muur plakken. Als we afscheid nemen begint Cristofer te huilen, want hij wil met ons mee. Wat heb ik met dit manneke te doen en wat hoop ik dat we een instituut kunnen vinden waar ook Cristofer zijn plekje gaat vinden, want het mooiste dat je een kind kunt geven is een kans. Zeker in zijn geval!

De 4 jongste kinderen van de familie Ramirez.

Woensdag gaan Trini en ik terug naar de familie Ramirez. De moeder ziet er moe uit. Ze komt net thuis met een tas met groente. Ik vraag of ze naar haar chacra is geweest, maar ze zegt dat ze niet op het land kan werken vanwege haar linkszijdige verlamming. Ze zegt dat ze bij boeren is wezen bedelen om eten, zodat haar 8 kinderen die dag wat te eten hebben. En dan begint ze te huilen en komen al haar frustraties en verdriet eruit. Haar man is altijd dronken en scheldt haar

uit, dat ze onduidelijk praat, dat ze lui is omdat ze geen baan heeft en dat ze eet terwijl ze niets binnenbrengt. En haar kinderen behandelen haar eigenlijk hetzelfde als haar man, zonder respect. Tijdens ons gesprek zitten Zenon, zijn broertje Jorge en zus Lisbet bovenop de tafel te tekenen. Op een gegeven moment gaat Zenon van de tafel af, doet zijn broekje omlaag en gaat gewoon tegen de muur van de woonkamer, naast de eettafel, staan te plassen. Hij hijst zijn broekje op, klimt weer op tafel en gaat verder alsof dit de normaalste zaak van de wereld is.

Moeder Ramirez maakt de gekregen groente schoon.

En de moeder reageert hier helemaal niet op. Deze moeder moeten we leren op te komen voor haar recht om te denken, dat ook haar mening belangrijk is, want zelfs fout denken is beter dan helemaal niet denken, dan het maar te laten gebeuren waardoor alles als zand door haar vingers glijdt. Het is mij helemaal duidelijk dat we eerst de moeder sterker zullen moeten maken, willen we resultaten gaan boeken bij haar kinderen. Terwijl we met de moeder zitten te praten, ziet een van haar vette varkens kans om weer de woonkamer in te komen. De moeder is net het eten aan het koken op een 2-pits gasfornuisje, dat op de grond in de woonkamer staat. Het varken probeert hiervan te eten en stoot de hele pan om. Al het eten van die dag ligt in het zand op de vloer van de woonkamer. De moeder begint te schreeuwen tegen Lisbet en ze moet onmiddellijk met haar handen al het eten van de vloer schrapen en terug in de pan doen. Ik voel een verdriet diep van binnen als ik dit meisje zie, want als ik ooit een echte Assepoester heb gezien dan is het nu wel. Na afscheid genomen te hebben van de moeder lopen we samen met de kinderen naar het schooltje en kan het Moederdagfeest beginnen.

Als we bij het schooltje aankomen, zien we dat het al wemelt van de kinderen. Het is geweldig dat er zoveel moeders met hun kinderen zijn meegekomen! Ons lokaaltje puilt uit en we komen stoelen tekort. Bij binnenkomst krijgen alle moeders een corsage opgespeld van vilt, in de vorm van een bloem, met daarop de woorden: "Feliz día, mamá". De kinderen hebben allemaal een voordrachtje bedacht voor hun moeders, er wordt gezongen en gedanst. Alle moeders klappen, lachen, maar wat veel belangrijker is: ze genieten. Wederom voel ik dat het mooiste dat we deze moeders en hun kinderen kunnen geven is een kans, een kans op een betere kwaliteit van leven.

Zaterdag, 20 mei 2017

Het gaat er niet om hoeveel je geeft, als je datgene wat je geeft maar met liefde geeft.

Deze woorden had het team met Moederdag voor mij op een cadeautje geplakt. Dit vind ik mooie woorden om mijn laatste verslag aan jullie mee te beginnen. Dankzij jullie warme trouwe steun kunnen wij hier deze kansarme kinderen en ouders de kans op een beter leven bieden. Dat is precies wat ik hier altijd merk dat het er niet om gaat hoeveel je geeft, als je datgene wat je geeft maar met liefde geeft. Dat is wat men zo hard nodig heeft, niet alleen dit volk hier, maar wij allen. Een beetje liefde, warmte, aandacht, een luisterend oor en een aai over een bol doen al zoveel.

¡Feliz día, mamá! Een gelukkig dag, mama!

Vandaag ga ik met de Profesora Marivel en Profesor Jorge naar Yanama om te werken met de kinderen die bij ons het speciale programma van Individueel Onderwijs volgen. Dit zijn twee kangers, die hun werk met hart en ziel doen. We hebben een groep van 20 kinderen en een lange wachtlijst, want het onderwijsniveau van de kin-

deren is erg laag. Er zijn verschillende kinderen die al in groep 5 zitten en die nog nauwelijks kunnen lezen en schrijven. Begrijpend lezen kunnen ze al helemaal niet, want ze kopiëren alleen de letters, zonder te weten wat ze schrijven. Dit is een zeer intensieve klus en hiervoor zijn in Peru geen methodes, dus dat moeten we een beetje zelf uit zien te vogelen. Daarbij zijn het kinderen met grote concentratieproblemen en moeten we van goede huize komen willen we hen boeien en aan het werk krijgen.

Alex met zijn moeder broertjes en baby zusje.

We bespreken de problemen die ze met Alex hebben, een agressief jongetje, dat zowel op school als bij ons weigert te leren en alleen maar om zich heen slaat. Gezien zijn thuissituatie verbaast me dit niets, want ook in huis heerst een agressieve sfeer. De ouders schreeuwen tegen hun kinderen en als het hen niet zint, slaan ook zij erop. De eerste dag dat hij aan het programma van Individueel Onderwijs mag deelnemen, mept Alex eerst iedereen van zich af die te dicht in zijn buurt komt en als Marivel hem vraagt aan tafel te komen zitten kruipt hij onder de tafel en weigert eronder uit te komen. Ook zijn schooljuf heeft aangegeven, dat ze er geen idee van heeft hoe ze met Alex moet omgaan. Ze vertelde ons dat ze wel beseft hoe kritiek de situatie thuis is. Onlangs was er een ouderavond op school en de moeder van Alex was ook gekomen. De profesora besprak de gedragsproblemen van Alex met zijn moeder, waarop de moeder de juffrouw vol overtuiging aankeek en zei, dat als hij niet luistert ze hem gewoon met een brandnetel of cactus moet prikken, want dat dit thuis goed werkt! We hebben nog een lange weg te gaan met Alex, maar wat hoop ik dat hij zich eens bij ons gaat thuis voelen, omdat hij bij Mama Alice wordt begrepen, dat hij zal gaan

voelen dat we het beste voor hem en zijn toekomst willen.

Deze week werken we hard aan de inrichting van het huis, dat we gehuurd hebben voor de naaiopleiding. We hebben mooie affiches gemaakt, die we bij het huis, op de school en bij de buurtwinkeltjes gaan ophangen, zodat de moeders weten dat ze zich vanaf heden kunnen inschrijven voor de opleiding. Ook hier werkt de panfluit als een tierelier, want binnen een half uur staat er al een groep enthousiaste moeders bij ons voor de deur die maar wat graag van deze kans gebruik willen maken. Inmiddels hebben we ook een assistente, Lisbeth, voor de naaierares Yrene gevonden, een kundige vrouw die hopelijk ook de cursisten kan aansturen op de dagen dat Yrene niet kan. Yrene is een heerlijke vrouw, met gevoel voor humor, een slimme dame en een kei in haar vak. Als ze wat geld moet teruggeven aan onze coördinatrice Zoila graait ze in haar rijkelijk gevulde decolleté en tovert haar portemonnee tevoorschijn. Als ik haar lachend aankijk en zeg dat ik nu begrijp waarom zij zo goed voor de dag komt schiet ze in haar lach en zegt dat ook ik dit resultaat kan bereiken. Ter plekke tovert ze met een stralend gezicht aan de andere kant van haar decolleté haar mobiele telefoon tevoorschijn. Als ik vraag of ze die dag nog meer boodschappen heeft opgeborgen in haar bijzondere 'boodschappentas' ligt ze helemaal in een deuk en zegt dat ik die avond gerust bij haar kan komen eten, want dat ze alles in huis heeft. Wat ben ik blij dat Yrene ook dit jaar de naaiopleiding wil gaan geven, want de moeders mogen in hun handjes klappen met zo'n lerares.

Yrene en Lisbeth installeren de naaimachines.

En dan is het grote moment daar, de inauguratie van de nieuwe naaiopleiding. Het lokaal ziet er prachtig uit. Boven de machines zijn tl-buizen geplaatst, zodat er voldoende licht is. De machines staan klaar, ingeregend en wel. Het toilet in de

tuin is al vervangen. Er zijn golfplaten geplaatst en er is een cementen vloertje gestort met daarin een kunststoffen bodem met gat. De kasten zijn gevuld met stofjes, bandjes en kantjes, we hebben wat te drinken klaar staan en een schaal met koekjes, om dit heugelijke feit te vieren. We hebben al een kinderoppas geregeld en zij neemt alle kleintjes mee naar de kelder, waar ze zich naar hartenlust kunnen uitleven, zonder dat de moeders last van hen hebben. Ik mag de spits afbijten en alle moeders hartelijk welkom heten. Ik vertel hen dat dit een unieke kans in hun leven is, want als zij deze opleiding goed afronden krijgen zij een diploma en hiermee gaan ook voor hen deuren open. Het zal lang niet altijd gemakkelijk zijn, maar het geheim van vooruitkomen is beginnen met lopen.

Yrene legt de spelregels van de opleiding uit.

Dan geef ik het woord aan Yrene. Ze legt de moeders uit hoe zij te werk zal gaan: wat ze allemaal gaan leren maken; dat ze hen gaat leren hoe ze hun producten moeten verkopen; de marktwaarde berekenen van hun spulletjes; en hoe ze dit werk kunnen combineren met hun gezin. Dat vind ik het meest mooie aan Yrene, dat zij van nature voelt dat leidinggeven ook letterlijk 'geven' betekent: aandacht, tijd en respect. We zeggen er eerlijk bij dat we een strenge selectie gaan toepassen, want bij gebrek aan naaimachines kunnen we maar 20 moeders deze kans bieden. Degenen die dus de eerste dagen al te laat komen, of niet komen opdagen, zullen helaas als eerste afvallen. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat we met deze opleiding de moeders van Yanama een betere toekomst kunnen bieden, een bron van inkomsten en dat zij hierdoor zich ook persoonlijk kunnen ontwikkelen. In Peru worden vrouwen traditioneel gezien gediscrimineerd en krijgen minder kansen om zich te ontwikkelen.

Het patriarchaal systeem deelt hen specifieke rollen toe, die te maken hebben met het huishouden en de zorg voor het gezin. Deze visie zorgt voor verschillen in de wijze van opvoeding en socialisering van mannen en vrouwen. Discriminatie en geweld ten opzichte van vrouwen blijft een groot probleem in Peru.

Moeders doen de was in de sloot.

Dit zien wij zeker ook in de wijk Yanama. Huiselijk geweld is een groot probleem in deze wijk en daarom heeft de ONG Mama Alice ervoor gekozen om in 2017 specifiek met de kinderen en de gezinnen te gaan werken aan het thema Huiselijk Geweld. Dit in combinatie met een vakopleiding voor deze moeders zal hun leven hopelijk leefbaarder en zelfstandiger maken.

En dan is het donderdag, mijn laatste dag bij Mama Alice. Wat is de tijd voorbij gevlogen! Van de week las ik de volgende woorden, waar ik nu bij mijn afscheid aan denk: "Heb van geen dag in je leven spijt, want goede dagen geven geluk, slechte dagen geven ervaring, je slechtste dagen geven lessen en de beste dagen geven mooie herinneringen". Ik heb intens genoten van mijn werkverblijf in Peru, ik doe werk dat me heel gelukkig maakt en ik heb dan ook tot op de dag van vandaag geen seconde spijt gehad dat ik dit werk ooit ben gaan doen. Tijdens moeilijke dagen heb ik geleerd van de ervaring die ik die dag heb opgedaan en van het werken met het Peruaanse volk heb ik waardevolle lessen in nederigheid, dankbaarheid en respect geleerd. Vandaag neem ik voor de zoveelste keer afscheid en dit is een van die beste dagen in mijn leven, waarop ik met mooie herinneringen terugreis naar Nederland. Met Frederique ga ik vanavond uit eten, om ons afscheid nog even te rekenen. Wat zullen we elkaar gaan missen!

En vandaag is het zover. Mijn koffers zijn gepakt en zoals ik met veel dromen hier naar toe ben gekomen, ga ik weer met nieuwe dromen naar huis. Dit is een mooi moment om jullie nogmaals intens te bedanken voor jullie warme steun, lieve e-mails met bemoedigende woorden en dat jullie ook dit jaar weer met mij zijn 'meegereisd'. De liefde waarmee jullie ons werk steunen biedt hoop en een betere toekomst aan deze kinderen, want daar waar liefde en hoop samenkomen is toekomst. ¡Muchas gracias!

Een warme groet, Marianne.

Muchas gracias namens al onze niños.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers-van Weert.